

УДК 343.8

DOI <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i4.2232>**М. Матвійчук,**аспірантка, викладачка кафедри кримінально-правових дисциплін
Національного університету «Острозька академія»

І. МАЛИНОВСЬКИЙ І СТАНОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОГО ПЕНІТЕНЦІАРНОГО ПРАВА

Постановка проблеми. Впродовж усієї своєї попередньої наукової діяльності І. Малиновський досліджував кримінально-виконавче право виключно побічно під час вивчення в історичному плані державного, кримінального та судового права. Після розпаду Російської імперії у зв'язку із засудженням його до позбавлення волі радянською владою вже під час відбування покарання, а також після звільнення з місць ув'язнення він став перейматися проблемами кримінально-виконавчого права, на той час чинного. Нині науковий доробок науковця в цій частині вітчизняної науки практично не досліджений, тому існує нагальна потреба певною мірою заповнити цю прогалину.

Мета дослідження – висвітлення наукових поглядів науковця про причини виникнення радянського кримінально-виконавчого права, про його становлення в перші роки радянської влади та участь самого І. Малиновського в обговоренні проекту першого Виправно-трудоного кодексу РРФСР (Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки), «експертній оцінці» прийнятого ВТК, а також про зародження кримінально-виконавчого права в радянській Україні.

Виклад основного матеріалу. Російська революція 1917 р. почалася, як і всі революції, що коли-небудь були в світі, зазначав І. Малиновський, з руйнування старого; зруйновано було й старе право. Звід законів Російської імперії, що містив «Статут про утримуваних під вар-

тою», «Статут про виселенців» та інші нормативні акти, що регулювали пенітенціарні відносини, став шматком паперу, нікому не потрібним для практичних цілей. «Судові статuti» 1864 р., «Уложення про покарання» 1845 р., нове «Кримінальне уложення» 1903 р. – все це було скасовано. Але ж не можна було жити без права. Треба було будувати нове радянське право, щоб регулювати життєві стосунки [1, с. 114].

За перших часів після революції позбавлення волі регулювало революційне звичаєве право. Поволі з'являються революційні пенітенціарні закони, які спочатку визначають тільки основні принципи нової радянської пенітенціарної політики або стосуються окремих сторін пенітенціарної справи. Зокрема, 11 липня 1918 р. було оприлюднено «Статут першого Російського Реформаторію для неповнолітніх». 23 липня 1918 р. НКЮ РРФСР видав «Тимчасову інструкцію про позбавлення волі як про міру кари та про порядок відбування його». Інструкція містила загальні вказівки про поділ місць ув'язнення, управління місцями ув'язнення, порядок позбавлення волі й розподіл арештованих, порядок тримання арештованих, засоби репресій до ув'язнених, варту, закриття дрібних тюрем. Восени того ж року РНК РРФСР постановила у зв'язку з громадянською війною відкрити окремі місця ув'язнення – концентраційні табори. Навесні 1919 р. було видано постанову ВЦВК про табори примусових робіт, а слідом за

тим НКВС виробила «Інструкцію на розвиток постанови ВЦВК про табори примусових робіт», де зазначалося призначення таборів: «табір примусових робіт – це місце, де примусовою працею в суворій трудовій дисципліні спокутують свою провину особи, що вчинили різні злочини і провини (звинувачені в спекуляції, саботажі, службових злочинах тощо), свідомі гнобителі й визискувачі чужої праці, прихильники буржуазії і царсько-дворянського ладу». Восени 1920 р. НКЮ РСФРР видає «Положення про загальні місця ув'язнення» – досить докладний пенітенціарний закон, що складається з 232 параграфів і містить такі положення: питання про центральне та місцеве управління місцями ув'язнення, про службовців у місцях ув'язнення та їхню дисциплінарну відповідальність, про режим у місцях ув'язнення (розпорядок дня, харчі та речове задоволення, санітарно-лікарську частину, примусову працю, культурну просвіту, дисциплінарні кари, вибуття ув'язнених із місць ув'язнення, втечі, самогубства, відвідування місць ув'язнення урядовими особами, про те, як мають уживати зброю службовці). До «Положення» було також додано правила про санітарно-лікарську частину в місцях ув'язнення та про переведення в'язнів з одного розряду до іншого [2, с. 27–28].

Після завершення громадянської війни почалося будівництво нового життя. В цей час були розроблені та ввійшли в дію «Карний кодекс» і «Карно-процесуальний кодекс», які сформулювали основні засади каральної політики радянської влади; ліквідовано ВНК і скасовано табори примусових робіт, проведено централізацію управління пенітенціарною справою. Настав час для того, щоб підбити підсумки шестирічної пенітенціарної практики та утворити на підставі зроблених уже спроб кодифікації та окремих пізніших постанов єдиний Пенітенціарний кодекс.

Протягом 1923 р. Головне управління місць ув'язнення РРФСР виробило проєкт під назвою «Виправно-трудо-вий кодекс РРФСР» [2, с. 28].

Тоді розпочалося обговорення цього проєкту ВТК, яке здійснювалося на різних рівнях, а підсумки якого підбили на Всеросійському з'їзді працівників пенітенціарної справи у Москві 18–24 жовтня 1923 року.

Науковець у той час відбував покарання у вигляді ув'язнення в Івановському таборі м. Москви. Але це не завадило йому брати участь в обговоренні проєкту Кодексу зі знанням справи, та ще й «із середини» тодішньої пенітенціарної системи РРФСР, більше того, як ув'язненому з багаторічним «стажем» ув'язнення.

Науковець-в'язень виявився «причетним» до обговорення проєкту ВТК у двох формах: він скрупульозно проаналізував стенографічний звіт пленарних засідань цього з'їзду та у стислій формі виклав суть доповідей на ньому у вигляді наукового повідомлення, а на підставі детального аналізу проєкту ВТК написав наукову статтю-рецензію під назвою «Виправно-трудо-вий кодекс». І наукове повідомлення, і наукову статтю у формі рецензії йому вдалося опублікувати в московському журналі «Право і життя» [3, с. 53–64; 4, с. 108-109].

У науковому повідомленні І. Малиновський зазначав, що за аналізом стенограми з'їзду чисельністю 150 центральних і місцевих діячів обговорювався не лише проєкт ВТК, але й стан пенітенціарної справи в Республіці. Тому Начальник Головного управління місць ув'язнення (Ширвіндт) представив дві доповіді, які доповнювалися відповідними співдоповідями: про стан виправно-трудо-вої справи та про проєкт «Виправно-трудо-вого кодексу». У доповідях і співдоповідях наголошувалося, що царська тюрма з її методами, навичками і звичаями недоречна в радянській республіці, що радянські місця ув'язнення повинні переслідувати цілі, вказані

революційним законодавством – загальне та спеціальне попередження злочинів, позбавлення злочинця можливості здійснювати подальші злочини, виправно-трудоий вплив на нього і пристосування його до умов співжиття. Тому в місцях ув'язнення повинна бути організована суспільно-корисна праця, котра мусить мати передусім виховно-виправне значення, а потім уже бути настільки прибутковою, щоб за можливістю окупати видатки з утримання місць ув'язнення. Крім того, серед в'язнів має проводитися культурно-просвітницька робота, режим місць ув'язнення повинен бути побудований на основах прогресивної системи. Наголошувалося, що необхідно розрізнати типи місць ув'язнення, починаючи від ізоляторів особливого призначення з режимом порівняно суворим, і до колоній та переходових домів із найбільш м'яким, напіввільним режимом. Наостанок указувалося на те, що брак матеріальних засобів заважає проведенню необхідних заходів повною мірою. Особливо підкреслювався безумовний обов'язок пенітенціарних діячів застосовувати класовий підхід до дорученої їм справи [4, с. 108].

На з'їзді лунала критика в доповідях і співдоповідях, а за виступами делегатів із місця можна було судити про справжній стан речей у місцях ув'язнення. Зокрема Якубсон, представник Головного управління місць ув'язнення, публічно, але в м'якій формі заявив про те, що службовці на місцях «вкрай неакуратні, недбало відносяться до своїх обов'язків...». У виступах головними недоліками називали брак матеріальних засобів і нерозуміння основних начал каральної політики радянської влади. Зокрема, один із делегатів говорив доволі горшливо, що у нього ув'язнені носять номери «за американською системою», а в центрі розуміють пенітенціарну справу так, що «для нас немає номерів, а є люди більш-менш небезпечні». Інші виражали подив, – про яке виховання в міс-

цях позбавлення волі може йти мова?! Деякі делегати вважали, що впливати на засудженого засобами морального впливу «безглуздо», «смішно», «горбачого могила виправить», потрібні їжачі рукавиці для начальників для підтримання дисципліни та необхідно відновити стару каторжну тюрму. На основі місцевого досвіду вказували на те, що серед працівників культурної просвіти в місцях ув'язнення «немає жодної порядної людини, яка б володіла достатніми педагогічними знаннями», що внаслідок браку матеріальних засобів на посадах вихователів і вчителів працюють люди, яким нікуди більше піти [4, с. 109].

На підставі аналізу таких і подібних промов І. Малиновський задається такими запитаннями: чи не стосується така характеристика й інших працівників пенітенціарної справи на місцях? чи здатна вона свідомо ставитися до своєї роботи? чи вказують ті думки й оплески, якими супроводжувалися згадки про ізолятори та сувору дисципліну, на те, що симпатії багатьох лежать не на боці тих, хто вимагає виховно-виправного впливу на засудженого?

Отже, науковець робить такий висновок: стенографічний звіт з'їзду пенітенціарних діячів – цікава пам'ятка того, які завдання в царині боротьби із злочинністю ставить радянська влада в цей момент і як здійснення цих завдань на практиці стикається з браком матеріальних засобів і свідомих та підготовлених працівників [4, с. 109].

У статті-рецензії І. Малиновський загалом позитивно оцінив законопроект. Принципових заперечень він у нього загалом не викликав. Авторами проекту, зазначив науковець, вірно накреслено загальний напрям пенітенціарної політики, який відповідає основам радянського права. Водночас він зробив одне загальне зауваження та дванадцять зауважень щодо недоліків окремих положень законопроекту із пропозиціями їх усунення.

Загальне зауваження мало редакційний характер і зводилося до того, що з проєкту пропонувалося прибрати все зайве, зокрема повтори тих чи інших положень, тим самим надаючи кодексу «короткого» характеру. Але водночас слід додати те, чого не достає. В кодексі, за пропозицією І. Малиновського, досить сформулювати загальні основи, деталі ж і висновки слід віднести в інструкції, правила, положення, що видаються у розвиток законів. Притримуючись такого плану, можна значно скоротити обсяг проєкту [3, с. 64].

Окремі зауваження зводилися до: 1) пропозиції щодо перенесення положення про «основи режиму у виправно-трудовах установах» до «загальних положень»; 2) зауваження щодо оптимізації складу органів управління місцями ув'язнення; 3) пропозиції щодо конкретизації складу й повноваження розподільчих комісій і наглядових комітетів; 4) пропозиції про колегіальне управління кожним окремо взятим місцем ув'язнення; 5) пропозицій щодо забезпечення гарантій надійності правового становища співробітників місць ув'язнення; 6) оприлюднення свого бачення питання про режим місць ув'язнення; 7) зауважень про характер примусової праці в місцях ув'язнення та пов'язаних із примусовою працею питань; 8) пропозицій стосовно заходів виховно-виправного впливу на засуджених; 9) пропозицій щодо матеріальних умов життя засуджених; 10) пропозицій щодо медико-санітарних заходів у місцях ув'язнення; 11) пропозиції про необхідність напрацювання обов'язкових правил не лише зовнішнього порядку, але й порядку внутрішнього, тобто правил поведінки засуджених між собою, з адміністрацією, з казенним майном тощо; 12) пропозиції про необхідність напрацювання правил самоуправління засуджених [3, с. 53-63]. Отже, як видно навіть із наведеного переліку, зауваження і пропозиції науковця характе-

ризувалися істотністю та стосувалися практично всіх сторін пенітенціарної справи.

Нижче наведено кілька прикладів на підтвердження зазначеного.

«Управління кожним місцем ув'язнення, згідно з 43 ст. проєкту, належить начальнику, якому підпорядковуються всі «службовці». Отже, запроваджується одноособове управління замість колегіального, уведеного «Положенням» 1920 р. (§ 4). Навряд чи це нововведення викликано необхідністю. Пенітенціарна справа не вимагає на кожному кроці прийняття швидких і рішучих заходів, що складно за колегіального управління. Такі заходи спричинені лише надзвичайними подіями (бунт, втеча тощо), які трапляються рідко. Ті ж самі питання, з якими зазвичай стикаються адміністрації місць ув'язнення, — це питання встановлення та підтримання внутрішнього розпорядку, профорганізація примусової праці і культурно-просвітницької роботи, заходи впливу на окремих ув'язнених, результати цих заходів тощо, тобто всі вони вимагають всебічного сумісного обговорення. Жоден начальник без наради і згоди з іншими співробітниками обійтися не може. Звичайно, потрібне загальне керівництво справою, необхідна особиста відповідальність за загальну постановку справи. Але §§ 6 і 8 «Положення» 1920 р. давало досить повноважень начальнику і як відповідальному керівнику справи загалом, і на випадок необхідності приймати екстрені заходи. Тому немає необхідності скасовувати постанови «Положення» 1920 р. про колегіальне управління місцями ув'язнення» [3, с. 56].

Ще приклад. «Необхідно забезпечити ув'язненому матеріальні умови життя, дати йому приміщення, опалення, освітлення, харчі, речове забезпечення, надавати медичну допомогу. Цьому питанню про матеріальні умови життя ув'язнених присвячена окрема глава про господарство.

Необхідні лише деякі доповнення і зміни: наприклад, у ст. 242 необхідно пояснити, що зроблений перелік предметів речового забезпечення приблизний, а не вичерпний, не все безумовно необхідне тут перераховане, або обмежитися загальним визначенням: ув'язненим, які не мають власних, безумовно необхідних предметів речового забезпечення, видаються казенні речі» [3, с. 62].

16 жовтня 1924 р. ВЦВК із деякими змінами (зокрема з тими, що пропонував І. Малиновський), проект ВТК РРФСР затвердила і він став законом – Виправно-трудоим кодексом Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки. Науковець загалом схвально відгукнувся на факт його прийняття. Із цього приводу він трохи згодом писав: «той факт, що Виправно-Трудовий Кодекс видано в законодавчому порядку, в такому самому, як і Карний і Карно-процесуальний кодекси, передусім звертає на себе увагу. Він свідчить про те, що з боку радянської влади виконання присуду про позбавлення волі (та про примусові роботи без тримання під вартою) має не менше значення, ніж сам суворий вирок» [2, с. 49]. До речі, про це також зазначав І. Малиновський, до цього часу у світі законодавчим порядком було видано Пенітенціарний кодекс лише у Німеччині (1923 р); він називався «Основи виконання присудів про позбавлення волі» [2, с. 50].

В'язень-науковець позитивно оцінив новоприйнятий ВТК РРФСР за змістом як такий, у котрому вірно відобразилася пенітенціарна політика радянської влади з доцільністю покарань та інших заходів соціального захисту, виправно-трудоим впливом на засудженого, прогресивною системою ув'язнення, класовим підходом до ув'язненого. І. Малиновський схвально звернув увагу й на його зовнішню форму, зокрема на те, що поряд із нормами юридичними, які містять певні приписи з окремих

питань, у ньому містяться (зокрема, і за його пропозицією – М. М.) постанови декларативного характеру, які не приписують, а роз'яснюють і вказують, у чому полягають основи каральної політики радянської влади в місцях ув'язнення. Це теорія радянського права. Законодавець, каже науковець, змушений виступати в ролі теоретика, формулювати загальні висновки та положення. Це тому, що наукове напрацювання радянського права тільки розпочалося, а наукова підготовка радянських працівників, зокрема працівників пенітенціарної справи, ще попереду. Одна з особливостей Виправно-трудоого кодексу (що також варто поставити в заслугу І. Малиновському – М. М.) – це його порівняна лаконічність. Поділ усіх статей на розділи, розділів – на глави із зазначенням назв розділів і глав дозволяє легко орієнтуватися у змісті Кодексу. Загалом доволі простий стиль робить постанови Кодексу зрозумілими кожному, хто бажає чи змушений із ним познайомитися. Проте науковець відгукнувся на Кодекс досить критичною науковою статтею, хоча і під доволі м'якою назвою, – «Редакційні огріхи виправно-трудоого кодексу» [5, с. 72-80].

Щодо редакційних «огріхів» автор зазначив таке: наявні недоліки із зовнішньої редакційної сторони, недоліки законодавчої техніки, які, можливо, зумовлені новизною справи. У ньому зустрічаються статті, які повторюють одна одну, такі, що пояснюють те, що само собою зрозуміле або роз'яснено в інших статтях. Деякі статті не узгоджені між собою, суперечать одна одній. Допущені пропуски, вбачається неповнота, не зовсім витримана термінологія... Всього таких «редакційних» зауважень він зробив більш як до 100 статей ВТК РРФСР. Але значна кількість зауважень мала важливий змістовий характер. Ось кілька прикладів.

«У ст. 4 йдеться про те, що виправний трудовий вплив на засуджених

повинен проводитися шляхом розвитку та вдосконалення трудових колоній і перехідних домів. А інші види місць ув'язнення? Хіба вони не прагнуть до того ж, тобто до виправного трудового впливу на ув'язнених? Згідно зі ст. 5 ВТК усі місця ув'язнення складають єдину систему виправно-трудоустанов. І якщо в майбутньому належить скоротити одні і збільшити за їхній рахунок інші, то до перших слід віднести ізолятори, можливо, частково й будинки короточасного ув'язнення; решту (наприклад, трудові будинки для неповнолітніх) підлягають розвитку та вдосконаленню» [5, с. 73].

Або: «Ст. 130. У виключних випадках допускаються побачення понад норми або з дозволу Головного управління місць ув'язнення, або з дозволу інспекції місць ув'язнення. Порядок вкрай ускладнений. Навіть у Москві, де знаходиться ГУМУ, у губерніях та обласних центрах, де знаходяться інспекції, клопоти для отримання дозволу вимагають великого зволікання; у повітових містах, віддалених від центрів, ці клопоти можуть вимагати настільки значних витрат часу, що виключні обставини, які вимагали побачення понад норми, можуть минути. Чому не надати начальникам місць ув'язнення право дозволяти побачення понад норми у виключних випадках?» [5, с. 79].

І ще: «Однією з функцій «Комітету допомоги ув'язненим», про яку йдеться в X розділі, є надання матеріальної допомоги ув'язненим (ст. 227). Варто було б додати – «та їхнім сім'ям». Страждання сім'ї ув'язненого – це найбільш великий недолік позбавлення волі. Особливо сильні страждання відчувають сім'ї із класу незаможних, тих, хто залишився без засобів для існування внаслідок ув'язнення їх годувальника. Таким сім'ям треба надавати допомогу» [5, с. 80].

Тут варто зазначити, що низка зауважень і пропозицій І. Малиновського, висловлених ним як під час обговорення проекту ВТК РРФСР,

так і за «науковою експертизою» уже прийнятого Кодексу, були сприйняті російським законодавцем у формі змін та доповнень ВТК, отже, враховані під час розроблення і прийняття відповідних Кодексів в Україні та Білорусі.

Історія радянського пенітенціарного права в Україні, зазначав І. Малиновський, йшла тим самим шляхом, що й в РРФСР, але через громадянську війну почалася дещо пізніше. 7 березня 1920 р. був оголошений перший радянський пенітенціарний закон про центральні й місцеві тюремно-каральні відділи. Після цього були прийняті такі документи, як Тимчасове положення про управління буприв, Тимчасова Інструкція про позбавлення волі як міру кари, інші нормативні акти. У 1923 році Всеукраїнська Рада завідуючих відділами управління, начальників міліції, карного розшуку й управління місць ув'язнення ухвалила резолюцію про необхідність «невідкладно зайнятися розробленням Пенітенціарного Кодексу, що охоплює всі положення, котрі регулюють діяльність виправно-трудоустанов та погоджуються з новим карним законодавством». Влітку 1924 р. проект Виправно-трудоустанового кодексу було вироблено й передано на розгляд окремій Комісії РНК УРСР. 23 жовтня 1925 р. Виправно-трудоустановий кодекс УРСР затверджено постановою 2 сесії ВУЦВК IX скликання. Після видання Кодексу з'явилися Положення, Інструкції, Обіжники в додаток і в розвиток його постанов.

У червні 1926 року ЦВК БРСР затвердив Виправно-трудоустановий кодекс Білорусі, 16 жовтня опублікував його, а з 15 жовтня того ж року надав йому силу.

Безперечно, констатує науковець, ВТК РРФСР став зразком для українського Кодексу. Складаючи білоруський Кодекс, користувалися і Кодексом РРФСР, і Кодексом УРСР [2, с. 30-31].

На час створення проекту Виправно-трудового кодексу УРСР І. Малиновський ще перебував у місцях ув'язнення в Москві, а на час його прийняття та публікації вирішував питання переїзду з Москви до Києва та облаштування в Києві, оскільки у квітні 1925 р. був обраний академіком Всеукраїнської академії наук із місцем роботи на кафедрі звичаєвого права. Мабуть із цієї причини, а також тому, що проект українського Кодексу не виносився на широке обговорення, відомості про те, що науковець тоді піддавав їх науковому аналізу, відсутні. Проте, оскільки ВТК РРФСР насправді був зразком для ПТК УРСР, опосередкована участь І. Малиновського в його розробленні і прийнятті беззаперечна.

Висновки. І. Малиновський здійснив значний науковий внесок у розроблення та вдосконалення перших Виправно-трудових радянських кодексів, оскільки його зауваження і пропозиції були тією чи іншою мірою, раніше чи пізніше враховані законодавцем. Між тим більшість висловлених ним тоді поглядів із питань побудови пенітенціарної системи, режиму в місцях ув'язнення, прав та обов'язків адміністрації, ув'язнених не втратили своєї актуальності й донині.

У статті розглянуто питання про умови та час створення перших радянських виправно-трудових Кодексів, зокрема ВТК РРФСР, про участь І. Малиновського в науковому обговоренні його проекту й науково-експертній оцінці вже прийнятого ВТК тоді, коли сам він був в'язнем. Причиною зародження та становлення нового радянського права, зокрема права кримінально-виконавчого, науковець називав революцію 1917 року, руйнацію старого суспільного ладу і старого права. Новий суспільний лад вимагав адекватного йому права. За перших після революції часів позбавлення волі регулювалося рево-

люційним звичаєм. Згодом з'являються перші пенітенціарні закони, а з часом постає необхідність їх кодифікації, створення Кодексу. Так на початку 20-х років ХХ століття відбувалося зародження та становлення кримінально-виконавчого права у новостворених радянських республіках, насамперед у РРФСР, де вперше було розроблено, обговорено і прийнято Кримінально-виконавчий кодекс, який став взірцем для відповідних Кодексів в Україні та Білорусі. І. Малиновський на час розроблення, обговорення і прийняття ВТК РРФСР перебував в ув'язненні в Москві. Тим не менше він як учений і в'язень, який досконало знав пенітенціарну систему того часу немов би «із середини», написав і надрукував наукові статті про проект цього ВТК і вже прийнятий Кодекс. Його зауваження та пропозиції до проекту були тією чи іншою мірою враховані, а зауваження щодо змісту ВТК враховані також і надалі. Загалом вони і нині деякою мірою не втратили своєї актуальності.

Ключові слова: І. Малиновський, проект ВТК РСФРР, зауваження та пропозиції.

Matviichuk M. I. Malynovskyi and formation of Soviet penitentiary law

The article considers the conditions, the time of the creation of the first Soviet Corrective Labor Codes, in the first place Corrective Labor Code of the Russian Soviet Federal Socialist Republic, and the participation of I. Malynovskyi in the scientific discussion of his project and scientific-expert evaluation of the already adopted Corrective Labor Code at the time when he was a prisoner. The reason for the emergence and formation of the new Soviet law, including criminal executive law, the scientist named the fracture of the old social order and the destruction of

the old law by the revolution of 1917. The new system demanded adequate rights. In the first post-revolutionary times, imprisonment was governed by revolutionary custom. Later, the first penitentiary laws appeared, and over the time there was a need to codify them, to create a Code. Thus, in the early 1920s, criminal executive law was born and established in the newly created Soviet republics, primarily in the Russian Soviet Federal Socialist Republic, where the Criminal Executive Code was first developed, discussed, and adopted, which became an example for the relevant Codes in Ukraine and Belarus. I. Malinovskyi was imprisoned in Moscow during the time of the development, discussion, and adoption of the Corrective Labor Code of the Russian Soviet Federal Socialist Republic. Nevertheless, as a scientist and as a prisoner who knew the penitentiary system of that time, as it can be said "from the inside", he wrote and published scientific articles on the project of this Corrective Labor Code and the already adopted Code. His comments and suggestions on the project were taken into account to some extent, and according to the content of the Corrective Labor Code

were taken into account in the future. In general, they have not lost their relevance to some extent today.

Key words: I. Malynovskyi, the project of the Corrective Labor Code of the Russian Soviet Federal Socialist Republic, comments and suggestions.

Література

1. Малиновський О. Революційне радянське звичаєве право. Праці комісії для виучування звичаєвого права України. За редакцією академіка О. О. Малиновського. Випуск 3. У Києві. З друкарні Всеукраїнської Академії наук. 1928. С. 114.
2. Малиновський О.О. Радянські виправно-трудоі установи порівняно з буржуазними тюрмами. Збірник соціально-економічного відділу Всеукраїнської Академії наук. 1928. № 16. 271 с.
3. Малиновский И. Проект «Исправительно-Трудового Кодекса». Право и жизнь. 1924. Книга пятая и шестая. С. 53–64.
4. Малиновский И. Всероссийский Съезд Работников Пенитенциарного Дела в Москве 18–24 октября 1923 года. Стенографический отчет пленарных заседаний съезда. Москва, 1923 г. стр. 256. Право и жизнь. 1924. Книга седьмая и восьмая. С. 108-109.
5. Малиновский И. Редакционные погрешности исправительно-трудоового кодекса. Право и жизнь. 1925. Книга седьмая-восьмая. С. 72–80.